

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 313/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. R., P., zastúpenej advokátom JUDr. P. P., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 37/06 a Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 4 C 444/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. R. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2006 doručená sťažnosť JUDr. V. R. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 3 Co 37/06 a Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“)
sp. zn. 4 C 444/01.

Sťažovateľka sťažnosť podáva „... voči Rozsudku Krajského súdu Prešov č. k. 3 Co 37/06 zo dňa 6. 4. 2006 o vyporiadanie BSM a to voči uvedenému rozsudku v celom rozsahu, ktorým boli zmenené jednotlivé výroky Rozsudku 4 C 444/01 zo dňa 25. 8. 2005 Okresného súdu vo Vranove nad Topľou. Rozsudok Krajského súdu v Prešove nadobudol právoplatnosť dňa 24. 5. 2006...

Sťažnosť podávam z týchto dôvodov:

Uvedenými konaniami, teda právoplatným rozhodnutím KS Prešov č. k. 3 Co 37/06, boli porušené moje práva na spravodlivé súdne konanie“.

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že „... senát Krajského súdu Prešov, ktorý rozhodoval v danej veci o (...) odvolaní, bol obsadený aj JUDr. D. B., ktorá bola stále vylúčená z prejednávania - rozhodovania o veciach dotýkajúcich sa účastníkov Dr. R. V. a Ing. J. R. vzhľadom k pomeru k Ing. J. R. aj v tomto konaní“.

Sťažovateľka podáva sťažnosť aj z dôvodov, „... že bol neúplne zistený skutkový stav a uvedenými konaniami a následne rozhodnutiami súdov bolo vykonané nesprávne právne posúdenie veci, boli úmyselné nevyhodnotené dôkazy, súdy sa nezaoberali do detailu dôkazmi, ktoré mali rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (...)“

Krajský súd Prešov potvrdil záver Okresného súdu Vranov nad Topľou o tom, že auto a garáž nepatria do BSM. Mal sa však zaoberať otázkou na čo boli použité peniaze vybrané z devízových účtov: (...)“

Súd neskúmal aj výbery z VK (...)“.

Podľa sťažovateľky „Odôvodnenia KS Prešov sú nekompletné a zmätočné, pretože prvostupňový súd vôbec nepodrobne rozviedol (ako to uvádza KS v predposlednom odstavci rozsudku na str. 12) prečo nezaradil auto a garáž do BSM:

devízové účty a vkladná knižka ku dňu zániku neexistovali (str. 6 rozsudku 4 C 444/01)
(...)

Krajský súd sa vyhol aj odôvodneniu prečo bral za základ pre vyporiadanie BSM cenový predpis na byt na základe znaleckého posudku Ing. O. 83/04 k dátumu 10. 3. 2001 a nie k dátumu 10. 9. 2004 hoci platí ust. § 154 O. s. p. (...)

Svedkyne M. a A. R. boli vypočuté na dožiadanom súde i napriek ust. § 122 ods. 1. O. s. p. A. R. sa vôbec neustanovila na pojednávanie, hoci v pojednávaní bolo možné lepšie klásť otázky na svedkov. Aj táto možnosť mi bola vzatá - vypočúť svedkov na samotnom pojednávaní“.

Podľa sťažovateľky „Rodina R. ovplyvnila aj sudcov Krajského súdu v Prešove ako som už uviedla na začiatku (JUDr. B.) a JUDr. S., ktorý bol predtým sudcom v K. na (...) a pozná sa s M., ktorá vtedy robila na Krajskom súde v K. a pán sudca JUDr. S. býva tiež v K. a dobre sa poznajú. (...)

Masa BSM mala činiť čiastku 1 099,099,- Sk z toho polovica 549,549,50 Sk mala pripadnúť na každého z účastníkov a do výlučného vlastníctva žalovaného mala pripadnúť suma 318 908,- Sk teda súd mal zaviazat' žalobkyňu na zaplatenie sumy 231 641,50 Sk na vyrovnanie podielov žalovanému. Teda žalovaný aj s uvedenými súdmi ma okradli o sumu 142 971,- Sk!!

Ohľadne výroku o trovách konania, od ich platenia čo sa týka súdneho poplatku som bola oslobodená, ale preddavky na znalecké dokazovanie, ktoré sú tiež súčasťou oslobodenia, a boli zaplatené a to 5 000,- Sk dňa 27. 1. 2005, suma 3 500,- Sk dňa 21. 2. 2005 mi neboli vrátené. Žalovaný mal uhradiť aj súdny poplatok v sume 8 030,- Sk za žalobkyňu (viď judikát 42/72 str. 18) teda spolu 16 060,- Sk“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Rozsudok Krajského súdu Prešov č. 3 Co 37/06 a teda aj Rozsudok 4 C 444/01 Okresného súdu vo Vranove nad Topľou sa zrušujú ako nezákonné.

2. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 150 000,- Sk a to z dôvodov vzniku škody, ktorá jej vznikla nepriznaním uvedenej čiastky v tomto

konaní a Krajský súd Prešov je povinný uvedenú sumu uhradiť sťažovateľke do tridsiatich dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

3. Prijíma dočasné opatrenie a to odloženie vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozhodnutia a ukladá navrhovateľovi v konaní 3 Co 37/06, aby sa dočasne až do rozhodnutia o tomto napadnutom právoplatnom rozhodnutí KS Prešov zdržal oprávnenia z neho vyplývajúce a teda výkonu tohto rozhodnutia formou exekúcie.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

K porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd a okresný súd vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov nekonali

v súlade so zákonom (najmä neúplne zistený skutkový stav, nesprávne práve posúdenie), nezákonne rozhodli a krajský súd tiež rozhodoval v senáte, ktorom bola jeho členka sudkyňa „... vylúčená z prejednávania - rozhodovania o veciach dotýkajúcich sa účastníkov Dr. R. V. a Ing. J. R...“.

Zo sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka vystupuje v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 444/01 a krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 37/06 o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako odporkyňa. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 C 444/01 z 25. augusta 2005, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 37/06 zo 6. apríla 2006 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v jednom výroku potvrdil a súčasne ho doplnil a v ostatných výrokoch ho zmenil.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, resp. rozhodnutie by bolo vydané v rozpore so zákonom (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02). Rovnako tak to platí aj v prípade, ak ide o rozhodovanie vo veci, ktoré patrí do právomocí iného orgánu. K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a je preto podmienený tým, že takéto konanie alebo rozhodovanie všeobecného súdu alebo iného orgánu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom, resp. postupom nadriadeného orgánu.

Ústavný súd v danom prípade nevidel taký prípad, že by rozhodnutia všeobecných súdov (okresného súdu aj krajského súdu) boli vydané v rozpore so zákonom.

Podstatou tvrdenia sťažovateľky je, že v senáte krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní podanom proti rozhodnutiu okresného súdu rozhodovala sudkyňa, ktorá bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci.

Z tvrdení sťažovateľky vyplýva, že vo veci, ktorá prebiehala v konaní pred všeobecným súdom, rozhodoval vylúčený sudca, resp. senát bol nesprávne obsadený,

čo je dôvodom na podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu. Sťažovateľka bola teda oprávnená a povinná využiť pred tým, ako sa obráti so sťažnosťou na ústavný súd, účinný procesný prostriedok, ktorý mala k dispozícii na ochranu svojich práv, a to dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 37/06 zo 6. apríla 2006 podľa § 237 písm. g) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), a takúto možnosť jej poskytuje aj ustanovenie § 238 ods. 1 OSP, pretože rozsudok krajského súdu v časti zmenil rozsudok okresného súdu. Ústava a zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ vyberal spôsob ochrany svojho základného práva a orgán, pred ktorým ho uplatní, čo je vyjadrené princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu.

Takáto možnosť ochrany sťažovateľkou označených práv, porušenie ktorých namieta, v systéme všeobecného súdnictva však vylučuje právomoc ústavného súdu z dôvodu princípu subsidiarity jeho právomoci podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 49 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 22/03, IV. ÚS 251/04).

Vychádzajúc z uvedeného a poukazujúc aj na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 66/03, IV. ÚS 100/03, IV. ÚS 141/03) bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2006